

Ваҳйи Исои Масеҳ — Рақами панҷ

Ишаъё чихил: «Тасаллӣ диҳед, тасаллӣ диҳед»

Jeff Pippenger

2023-10-25

Дар ҳабдаҳ ояти аввали Ишаъё боби чихил, он яксаду чилу чор ҳазор нафар ба таври нубувватӣ дар поёни сеюним рӯз чой дода шудаанд, он ҷо ки онҳо дар кӯчаҳо мурда хобида буданд, дар ҳоле ки ҷаҳон шодмонӣ мекард. Ҳамаи анбиё бо якдигар мувофиқатдоранд, ва воқеаҳои нубувватие, ки онҳо пешкаш мекунанд, ҳамеша бо дигар анбиё ҳамоханг меоянд, зеро Худо муаллифи ошӯфтагӣ нест.

Ва рӯхҳои анбиё тобеи анбиёянд. Зеро Худо муаллифи ошӯфтагӣ нест, балки сулҳ аст, чунон ки дар ҳамаи калисоҳои муқаддасон. 1 Қўринтиён 14:32, 33.

Тасаллибахше, ки Исо ваъда дод, ки дар айёми ҳузур надоштани Худ онро бифиристад, дар ҳуди аввалин суҳанони аввалин ояти бисту шаш бобе чой дода шудааст, ки қиссаи охиринаи нубуввати Ишаъёро ташкил медиҳанд. «Тасаллӣ диҳед, тасаллӣ диҳед қавми Маро, мегӯяд Худои шумо». Қоидаи аввалин зикр таъкид менамояд, ки бисту шаш боби баъдӣ бояд дар иртибот ба иҷрошавии комил ва ниҳони омадани Тасаллибахш фаҳмида шаванд.

Ва Ман аз Падар хоҳиш хоҳам кард, ва Ё ба шумо Тасаллидиҳандаи дигаре хоҳад дод, то ки Ё ба шумо то абад бимонад.... Аммо Тасаллидиҳанда, яъне Рӯхулқудс, ки Падар Ёро ба исми Ман хоҳад фиристод, Ё шуморо ба ҳама чиз таълим хоҳад дод ва ҳар он чиро, ки ба шумо гуфтаам, ба ёди шумо хоҳад овард. Юҳанно 14:16, 26.

Нидои нисфишабии таърихи миллериетӣ дар таърихи саду чилу чор ҳазор такрор мегардад.

«Ҷаҳоне ҳаст, ки дар шарорат, дар фиребу гумроҳӣ, дар ҳуди сояи марг меҳобад,—хуфта, хуфта. Кист, ки дарди ҷон мекашад, то онҳоро бедор созад? Қадом овоз метавонад ба онҳо бирасад? Зехни ман ба оянда бурда шуд, ба он вақт, ки ишора дода хоҳад шуд. “Инак, Домод меояд; берун оед, то Ёро пешвоз гиред.” Аммо баъзеҳо барои ба даст овардани рағбоне, ки ҷароғҳои худро бо он пур кунанд, дер карда хоҳанд монд, ва хеле дер хоҳанд ёфт, ки хислате, ки бо рағбон ифода шудааст, интиқолпазир нест.» Review and Herald, February 11, 1896.

Савол ба миён гузошта мешавад: «қадом овоз метавонад» онҳоро, ки «хуфтаанд», «бедор» созад?» «Овозе», ки онҳоро дар боби чихилуми Ишаъё бедор месозад, ҳамон «овозест», ки дар «биёбон» «нидо» мекунад.

Бо Ерусалим суҳанони тасаллибахш бигӯед, ва ба вай нидо кунед, ки ҷанги ӯ ба анҷом расидааст, ки гуноҳи вай омурзида шудааст; зеро вай аз дасти Худованд барои ҳамаи гуноҳҳояш дучанд гирифтааст. «Овози» он касе ки дар биёбон «нидо мекунад».... Ишаъё 40:2, 3.

Паёми нидои нимашаб низ паёми борони охир аст.

«Шумо омадани Худовандро аз ҳад дур мепиндоред. Ман дидам, ки борони охирин [ҳамон қадар ногаҳон, ки] нидои нисфи шаб, ва бо қудрате даҳ баробар бештар меомад». Spalding and Magan, 5.

Яке аз рамзҳои бисёре, ки дар Каломи Худо ёфт мешавад ва паёми борони охирро ифода мекунад, рамзест, ки бо дучандшавии калимаҳо ё ибораҳо шинохта мешавад. Дучандшавии калимаҳо ё ибораҳо рамзи Нидои Нимаишаб, ё паёми борони охир дар рӯзҳои охир аст. Рамзи дучандшавии «тасаллӣ диҳед», кушодашавии боби чиҳилуми Ишаёро дар замони таъхир ҷой медиҳад, вақте ки паёме, ки ҳамчун Нидои Нимаишаби масали даҳ бокира ифода шудааст, бояд шинохта шавад ва сипас эълон гардад. Дар он вақт, Масеҳ Тасаллибахшро мефиристад, то бокирагони ҳоболудро бедор созад, ки ба таври нубувватӣ ҳамчун ҳобидагон, ва дар баъзе порчаҳои нубувватӣ ҳамчун ҳобидагони ҳоби марг муаррифӣ шудаанд. Ояти аввали боби чиҳилуми Ишаё, ба таври нубувватӣ сеюним рӯзи рамзӣ «пас аз» ноумедии 18 июли 2020 ҷойгир шудааст, зеро дар он вақт Тасаллибахш фиристода мешавад, то онҳоро, ки дар ҳобанд, бедор намояд. Сеюним рӯз рамзи биёбон аст, ва он ҷо аст, ки «овоз» ба «фарёд қардан» оғоз мекунад.

Ваҳии ёздаҳум, Ҳизқиёл сиюҳафтум, Матто биступанҷум ва таърихи миллерчиён (ҳамроҳ бо ҳамон аломатҳои роҳии таърихи миллерчиён, ки дар ҳар як ҳаракати ислоҳотӣ зуҳур мекунанд) якҷо шуда, «раванди мушаххас»-и бедор намудани бокирагони ҳуфтaro муайян менамоянд. Ин раванд аз он оғоз меёбад, ки бокирагон ҳангоми ноумедӣ ба ҳоб мераванд. Давраи таъхир, ки аз он ноумедӣ оғоз ёфт, дар ниҳоят ҳамчун вақти таъхир шинохта мешавад. Қисми охири вақти таъхир рушди паёми Нидои Нимаишаб мебошад. Вақте ки паём устувор мегардад, он гоҳ эълон карда мешавад, то ба авҷи худ, яъне доварӣ, бирасад.

Пайғамбар Ишаёда ҳамчун «овоз» тасвирёфта пурсид, ки паёме, ки бояд эълон карда шавад, чӣ буд. Ба ӯ бо забони рамзӣ гуфта шуд, ки паёми Исломо пешкаш намояд. Паёми пайғамбаронаи Исломо аз қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда чудо қардан мумкин нест, зеро Исломо қувваи қарнаӣ аст, ва ҳафт қарнаӣ Ваҳй довари Худоро бар қувваҳои намоёндагӣ мекунанд, ки қонунҳои якшанберо ҷорӣ менамоянд. Он қувваҳо Руми бутпараст дар соли 321 буданд, ки рамзи аждаҳо аст; Руми папавӣ дар соли 538, ки рамзи ҳайвон аст; ва қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда дар Иёлоти Муттаҳида, ки рамзи пайғамбари қозиб аст.

Вобаста ба муайян сохтани он чӣ ки паёме буд, ки «овоз»-е, ки дар биёбон нидо мекард, бояд онро эълон менамуд, ваъдае қарор дошт, ки каломи Худо ҳаргиз ботил намешавад. Ин «ваъда ва яқин» ки каломи Худо ҳаргиз ботил намешавад, дар ҳамон манзараи айнан яқсони нубувватӣ ҷой гирифтааст, ки дар Ҳабаққук боби ду, ояти се, чунин баён шудааст: «дар охир он суҳан хоҳад гуфт, ва дурӯғ нахоҳад буд: агарчи таъхир кунад, мунтазири он бош; зеро ки ҳатман хоҳад омад, таъхир нахоҳад қард». Паёми Исломо ҳаргиз ботил нахоҳад шуд; он ҳатман хоҳад омад. Охирин ояти Ишаё боби чиҳил, ба қасоне мурочиат мекунад, ки мунтазири он рӯз дар Ҳабаққук ҳастанд.

Аммо онҳое ки ба Худованд умед мебаранд, қуввати худро аз нав хоҳанд ёфт; онҳо мисли уқобон бо болҳо боло хоҳанд шуд; онҳо хоҳанд давид, ва ҳаста нахоҳанд шуд; ва

онҳо хоҳанд рафт, ва беҳол нахоҳанд гашт. Ишаъё 40:31.

«Таърихи махфӣ»-и ҳафт раъд, ки ҳоло мӯҳраш кушода мешавад, се аломати роҳро муайян мекунад, ки бо ноумедӣ оғоз ёфта, бо ноумедӣ анҷом меёбанд. Дар он таърихи рамзӣ, се аломати роҳ ҳастанд, ки бо ду фосилаи вақт аз ҳам ҷудо шудаанд. Ноумедӣ замони дарангро оғоз мекунад. Замони даранг ба паёми ислоҳшуда ва пешгӯии Нидои Нисфишаб мебарад. Паёми Нидои Нисфишаб давраи эълон кардани паёми Нидои Нисфишабро оғоз мекунад, ки ба ноумедии дувум мебарад, ва он ҳамчун доварӣ ифода шудааст. Ин се қадам, ки бо ду фосилаи вақт аз ҳам ҷудо шудаанд, Алфа ва Омегаро намояндагӣ мекунанд, чунон ки дар калимаи ибронии «ҳақиқат» офарида шудааст.

Дар Ҳизқиёл боби сию ҳафт, Ҳизқиёл ҳамчунин «овоз»-и Ишаъё чихилро намояндагӣ мекунад. Овоз дар Ишаъё чихил мепурсад: «Чӣ нидо кунам?» Пас «овоз» дар Ҳизқиёл боби сию ҳафт, ояти ҳафт, «тавре ки» ба ӯ «амр шуда буд», «пайғамбарӣ кард».

Пас ман, чунон ки амр шуда будам, нубувват кардам; ва ҳангоме ки нубувват мекардам, овозе баромад, ва инак, ларзише падида омад, ва устухонҳо ба ҳам омаданд, ҳар устухон ба устухони худ. Ва чун нигаристам, инак, пайҳо ва гӯшт бар онҳо падида омад, ва пӯст онҳоро аз боло пӯшонид; аммо дар онҳо нафасе набуд. Ҳизқиёл 37:7, 8.

Аввалин пешгӯии Ҳизқиёл устухонҳо ва гӯштро ба ҳам овард, вале онҳо ҳанӯз зинда набуданд. «Пас», Ҳизқиёл «ончунон ки ба ӯ» бори дуюм «амр дода шуда буд, пешгӯӣ кард». Пешгӯии дуюм ҷисмҳоро ба ҳаёт овард. Ин ду пешгӯӣ дар офариниши Одам тимсол ёфтаанд.

Ва Худованд Худо одамро аз хоки замин бисирӣшт, ва ба димоғаш нафаси ҳаёт дамид; ва одам ҷони зинда гардид. Ҳастӣ 2:7.

Раванди дуқадамаи зинда гардондани устухонҳои хушки мурда нахустин бор дар офариниши Одам зикр мешавад; ба ин васила таъкид мегардад, ки Каломи нубуввати Худо ҳамчунин қуввати офаринандаи Ёст. Худо аввал Одамро «биёфарид», ва нубуввати аввали Ҳизқиёл устухонҳо ва ҷисмҳоро ба ҳам овард, сипас Худо «ба бинии вай нафаси ҳаёт дамид; ва одам ҷони зинда гардид».

Нубуввати дуюми Ҳизқиёл «ба сӯи бод» равона шуда буд, на ба сӯи устухонҳо, зеро ба ӯ гуфта шуда буд, ки «ба бод бигӯй»: «Эй нафас, аз чор бод биё ва бар ин кушташудагон бивоз, то зинда шаванд». Нубуввати дуюми Ҳизқиёл, ки ҷасадҳои мурдари ҳамчун лашкари азиме ба ҳаёт меоварад, на ба сӯи ҷасадҳои мурда, балки ба сӯи бод равона шуда буд. Ин амре ба бод буд, то бар он ҷасадҳо бивозад. Бори нахуст, ки вожаи «нафас» дар Каломи Худо зикр мешавад, дар офариниши Одам аст, ва дар он ҷо он ҳамчун нафаси ҳаёт муайян гардидааст; ва он чи ба ҷасадҳои мурда ҳаёт меоварад, аз чор бод меояд.

«Фариштагон чор бодро нигоҳ медоранд, ки ҳамчун аспӣ хашмигине тасвир шудааст, ки меҳодад озод шавад ва бар рӯи тамоми замин бо шитоб тохта гузарад, дар роҳи худ ҳалокат ва марг оварад.

«Оё мо дар худи остонаи олами абадӣ хоб меравем? Оё мо карахт ва сард ва мурда бошем? Эӣ кош, дар калисоҳои мо Рӯҳ ва нафаси Худо ба қавми Ё дамида мешуд, то ки онҳо бар поҳои худ биистанд ва зинда гарданд». Manuscript Releases, ҷилди 20, 217.

Ин ҷо ду савол матраҳ аст: оё мо хоҳем хобид, ва оё мо мурда хоҳем буд? ...ду истилоҳ барои як ҳолати ҳамон пешгӯёна. Паёми чор бод, ки аз ҷониби фариштагон нигоҳ дошта мешаванд, ҳамон паёмест, ки боиси он мегардад, ки нафаси Худо ба мурдагон дохил шавад ва онҳоро бархезонад, то зинда шаванд. Паёми чор бод паёми аспӣ хашмгини Ислом аст. Паёми чор бод дар китоби Ваҳӣ ҳамон паёми мӯҳргузорист. Паёми мӯҳргузории Ваҳӣ 7:1–3 ҳамон паёмест, ки муайян месозад, ки чор бод нигоҳ дошта шудаанд, то даме ки бандагони Худо мӯҳр карда шаванд.

Ва баъд аз ин чизҳо дидам чор фаришта бар чор гӯшаи замин истода буданд ва чор бодҳои заминро нигоҳ медоштанд, то ки бод бар замин, на бар баҳр, ва на бар ҳеҷ дарахте навазад. Ва фариштаи дигареро дидам, ки аз ҷониби шарқ боло меомад ва мӯҳри Худои зиндaro дошт; ва ӯ бо овози баланд ба он чор фаришта нидо кард, ки ба онҳо дода шуда буд ба замин ва баҳр зарар расонанд, ва гуфт: «Ба замин, на ба баҳр, ва на ба дарахтон зарар нарасонед, то даме ки мо бандагони Худои худро бар пешониҳои онҳо мӯҳр намоем». Ваҳӣ 7:1–3.

Пешгӯии дуҷоми Ҳизқиёл ба бод равона шуда буд, ва ҳаёте ки бод ба он ҷисмҳо расонид, аз паёми чор бод бармеомад. Дар оятҳои ҳашт то даҳ, дар боби сиё ҳафтуми Ҳизқиёл, вожаест, ки ҳар ҷо ё ба сурати «бод» ё «нафас» омадааст, ва дар ҳар маврид ҳамон як вожаи ибронӣ мебошад. Худо ба Одам нафаси ҳаёт дамид, ва дар Ҳизқиёл нафаси ҳаёт паёми мӯҳргузории яксаду чилу чаҳор ҳазор аст, ки аз чор бод меояд. Он паём қудрати офаринандаи Худоро ба он ҷисмҳои мерасонад, ки ба василаи паёми аввал дар водии мамот ба ҳам оварда шудаанд. Паёми чор бод паёми Ислом аст, ки ба сабаби қонуни якшанбе бар Иёлоти Муттаҳида доварӣ меоварад. Ин паёми Нидои Нимашаб аст.

Таърихи ниҳонии ҳафт раъд бо як ноумедӣ оғоз меёбад, ки замони таъхирро оғоз мекунад. Дар Ваҳӣ боби ёздаҳ, вақте ки он ду набӣ 18 июли соли 2020 кушта шуданд, замони таъхир оғоз ёфт. Ҳизқиёл дар миёни мурдагон буд, вақте ки Худованд аз Ҳизқиёл пурсид, ки оё он ду шохиде, ки дар кӯча мурдаанд, метавонанд зинда шаванд.

Ва дасти Худованд бар ман буд, ва маро бо Рӯҳи Худованд берун бурда, дар миёни водие, ки пур аз устухонҳо буд, фуруд овард. Ва маро гирдогирди онҳо гузаронид; ва инак, дар рӯйи водӣ онҳо бисёр зиёд буданд; ва инак, хеле хушк буданд. Ва Ё ба ман гуфт: «Эӣ писари одам, оё ин устухонҳо зинда шуда метавонанд?» Ва ман ҷавоб додам: «Эӣ Худованди Худо, Ту медонӣ». Ҳизқиёл 37:1–3.

Дар ояти ҳафтум, вақте ки Ҳизқиёл аввалин аз он ду нубувватро мерасонад, паём фақат ин буд: «Эӣ устухонҳои хушкида, каломи Худовандро бишнавед». Юҳанно дар Ваҳӣ менависад: «Хушо ба ҳоли онҳое ки суханони нубуввати ин китобро мешунаванд». Ҳизқиёл он устухонҳои хушки мурдаро намояндагӣ мекунад, ки мубораканд, яъне онҳое ки амри Ҳизқиёлро барои шунидани Каломи Худованд мешунаванд, ва Каломи Ё Ҳақ аст. Дар боби

дуюми Ҳизқиёл, таҷрибаи онҳое ки каломи Худоро мешунаванд, тавсиф шудааст.

Ва Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, бар пойҳои худ биист, ва Ман бо ту сухан хоҳам гуфт». Ва ҳангоме ки Ё ба ман сухан мегуфт, рӯҳ ба ман даромад ва маро бар пойҳоям барпо намуд, то он Касеро, ки бо ман сухан мегуфт, бишнавам. Ҳизқиёл 2:1, 2.

Дар Ваҳй, боби ёздаҳ, вақте ки ҳасадҳои мурда Каломи Худовандро мешунаванд, Тасаллибахш ба онҳо дохил мешавад ва онҳо бар пойҳои худ меистанд. Ин Тасаллибахш аст, ки онҳоро бар пойҳои худ қарор медиҳад.

Ва баъд аз се рӯзю ним Рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо даромад, ва онҳо бар пойҳои худ истоданд; ва тарси азиме бар онҳое афтод, ки онҳоро медиданд. Ваҳй 11:11.

Бархостани мурдагон қадами якум аст дар як раванди дуқадамӣ, ки онҳоро аз қабрҳояшон бармеангезад, то он нишоне гарданд, ки ҳангоми доварии қонуни якшанбе боло бардошта мешавад. Вақте ки онҳо дар боби ёздаҳум бармехезанд, «тарси бузург» бар онҳое меояд, ки онҳоро мебинанд.

Ва аз тарс ба қалъаи худ хоҳад гузашт, ва амиронаш аз парчам ба ҳарос хоҳанд афтод, меғӯяд Худованд, ки оташи Ё дар Сион аст, ва танӯри Ё дар Ерусалим. Ишаё 31:9.

Паёми Фарёди нисфи шаби таърихи Миллерӣ қисми дуёми паёми фариштаи дуём буд. Паёми фариштаи дуём ҷудои Миллериёнро аз калисоҳо ба вучуд овард, ки дар он вақт ҳамчун духтарони Бобил шинохта шуда буданд, ва содиқон даъват карда шуданд, ки берун оянд ва бо Миллериён биистанд. Бо он паём як «бадан»-и имондорон ташкил ёфт, ва сипас қадами дуём паёми Фарёди нисфи шаб буд, ки ба паёми дуём пайваст ва ба он қувват бахшид. Он гоҳ Миллериён ба лашкари азиме табдил ёфтанд, ки паёмро мисли мавҷи азими хурӯшанда дар саросари замин бурданд. Ин раванди дуқадамӣ ҳамон ду овози Ваҳй боби ҳаҷдаҳ аст, ва он аини ҳамон раванди эҳёи устухонҳои хушки мурда дар Ҳизқиёл мебошад, ки дар кӯчаи Ваҳй боби ёздаҳ кушта шуда буданд.

«Фариштагон фиристода шуданд, то ба он фариштаи қавие, ки аз осмон нозил шуда буд, мадад расонанд, ва ман овозхоеро шунидам, ки гӯё дар ҳама ҷо танин меандохтанд: Аз вай берун оед, эй қавми Ман, мабодо дар гуноҳҳои вай шарик гардед, ва мабодо аз балоҳои вай баҳра баред; зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст. Ин паём гӯё изофае ба паёми сеюм буд ва ба он пайваст, чунон ки нидои нисфи шаб дар соли 1844 ба паёми фариштаи дуём пайваста буд». *Spiritual Gifts*, volume 1, 195, 196.

Нахустин нишонаи роҳ дар таърихи ниҳонии ҳафт раъд — ноумедист, ки вақти таъхирро оғоз мекунад. Вақти таъхир давраест, ки ҳамчун сею ним рӯз тасвир шудааст, ва ин рамзи биёбон аст. Дар анҷоми ҷиҳил соли саргардонӣ дар биёбон, Ехушаъ лашкари азимеро ба Замини Мавҷуд бурд. Дар анҷоми сею ним рӯз, Ҳизқиёл ба водии марг бурда мешавад ва ба ӯ гуфта мешавад, ки ба ҳасадҳои мурда амр кунад: «каломи Худовандро бишнавед». Ҳизқиёл «овозе» аст, ки дар биёбон нидо мекунад. Амри шунидани Каломи Худованд андомҳои баданро ба ҳам меоварад, аммо онҳо ҳанӯз зинда нестанд, ҳанӯз лашкар нестанд,

ханӯз мӯҳр нашудаанд. «Каломи Худованд», ки аз ҷониби Ҳизқиёл дар боби дуюм гуфта мешавад, муайян месозад, ки хангоме ки Тасаллобахш фаро мерасад, қавми Худо бар по меистанд, дар ҳоле ки ҳамзамон Каломи Худовандро мешунаванд. Масеҳ ваъда дода буд, ки сею ним рӯз пас аз он ки онҳоро дар кӯча куштанд, Тасаллобахшро хоҳад фиристонд.

Пас аз он ки онҳо ба по меҳезанд, ба баданҳое, ки «ханӯз зинда нестанд», нубуввати дувум дода хоҳад шуд. «Овозе, ки дар биёбон нидо мекунад» дар Ишаё мепурсад, ки он нубуввате, ки ӯ бояд нидо кунад, чист? «Паёме», ки ҳам ба Ҳизқиёл ва ҳам ба «овоз» дар Ишаёи чиҳил амр шудааст, ки пешкаш намоянд, паёми Ислом аст. Хангоме ки он нубувват расонида мешавад, «Одам» ҳамчун лашкари азим ба ҳаёт меояд. Он гоҳ ду шоҳиди зинда паёми доварии Ислом бар Иёлоти Муттаҳидаро эълон мекунанд, ба сабаби гузаштани қонуни якшанбеи наздикоянда. Доварии қонуни якшанбе нишонаи сеюми таърихи нисбонии ҳафт раъд аст. Вақте ки он ба иҷро мерасад, лашкар ҳамчун парчае ба сӯи осмон барафрошта мешавад ва дар Ваҳй боби чордахум тасвир меёбад.

«Ман дар паёмҳои фариштаи якум, дуюм ва сеюм таҷриба доштаам. Фариштагон чунин тасвир шудаанд, ки дар миёни осмон парвоз карда, ба ҷаҳон паёми огоҳӣ эълон менамоянд ва ба мардумоне, ки дар рӯзҳои охири таърихи ин замин зиндагӣ мекунанд, бевосита дахл доранд. Ҳеҷ кас овози ин фариштагонро намешунавад, зеро онҳо рамзе ҳастанд барои муаррифии қавми Худо, ки дар ҳамоҳангӣ бо коиноти осмон амал мекунанд. Мардон ва занон, ки бо Рӯҳи Худо мунаввар гардидаанд ва ба воситаи ростӣ муқаддас шудаанд, ин се паёмро ба тартиби худ эълон менамоянд». Selected Messages, book 2, 387.

Нишоне, ки барафрошта мешавад, фариштаи сеюм аст, ки дар миёни осмон парвоз намуда, инсониятро аз пазируфтани тамғаи ҳайвон хушдор медиҳад. Лашкари азим он паёмро ба ҷаҳон ҳамчунон мерасонад, то он даме ки Микоил барҳезад ва муҳлати имтиҳони инсон ба поён расад.

Мо ин андешаҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Ва дар нисфи шаб нидое баланд шуд: Инак, домод меояд; ба пешвози ӯ берун оед. Матто 25:6.